

kede godt, at han noget hovedkulds havde styrtet sig ind i en Tankegang, der snarere skulde være fremkommen som Resultatet af hans Paavisninger. Men han havde en Trang til straks at gøre sit Standpunkt klart for sine Tilhørere, et Begær efter uforbeholdent at bekende det Livssyn, der under de sidste Maaneders Ensomhed og Selvfordybelse havde rodfæstet sig hos ham. Da han først kom ind paa sit gamle Stridsæmne, var det, som om en Storm greb fat i hans Tanker; Ordene løftede sig fra hans Læber med en Flugt og Varme, der var ham selv helt overraskende.

Han følte godt, at det var Brodden i Frøken Ragnhilds Ord, der endnu stak ham i Hjertet og holdt hans Lidenskab i Aande, — at det var hendes aabenlyse Udfordring, der fremtvang dette utilslørede Svar. Dertil kom endnu den højtidelige Stilhed omkring ham, disse lange Rækker af spændt lyttende Hoveder, der strakte sig helt ind i den fjerne Baggrunds Mørke. Her fornam han ikke — som i Kirken — noget Kulde-Svælg mellem sig og sine Tilhørere. For første Gang følte han den Beruselse, der ligger i at mærke Hundreders Tanker fængslede af ens Ords Magt, Hundreders Blikke hængende ved ens Læber.

Han slog ind i en noget lettere Tone, idet